ISPOVIJEST

Obožavao sam kaburove

Abdu-l-Mun`im El-Džedavi

AUTOR :
Abdu-l-Mun'im El-Džedavi

PREVODILAC:
Munir Zahirović

IZDAVAČ:
Islamska Omladina Beč

UREDNIK:
Fadil Džafo

ŠERIJATSKA RECENZIJA:
Hfz.Mr. Muhamed Porča

TEHNIČKA OBRADA:
Hamza ebu Harun Mutevelić

GRAFIČKA OBRADA:
Ajdin Hodžić

ADRESA IZDAVAČA:

Islamska Omladina Beč
1120 Wien, Murlingengasse 61, Austrija
Tel.:0043/1/8122346,Fax: 0043/1/8177988
E-mail: tewhid@bosna1.com
www.bosna1.com

TIRAŽ: 1000 primjeraka

Obožavao sam kaburove

Često sam mislio da li da pišem retke ove knjižice iz više razloga, a onda bih pristupio pisanju istih iz više razloga. Razlozi koji su me sprječavali i podsticali da pišem bili su isti, naime, bojao sam se da će neki pročitati naslov i reći: "Šta mi imamo sa praznovjerjem nekoga ko obožava kaburove?"
Međutim, možda se nađe neko ko živi u istoj sredini kao što sam i ja živio prije nego sam ispravio svoje pogrešno vjerovanje, pa pročitaju moje ispovijesti, razumiju ih i izađu iz tmine zablude u svjetlo vjerovanja. To mi je davalo snage da otkrijem svoje ja pred drugim ljudima.
Bio sam jedan od velikih obožavalaca kaburova, tako da skoro nema grada u kojem se nalazi kabur ili turbe nekog šejha, a da nisam požurio da ga obiđem, bez obzira da li sam znao za njegove keramete ili ne. Ponekad bih ja sam izmišljao keramete, ili ih zamišljao, tako da kada bi moj sin prošao u školi, onda je to bilo zbog toga što sam izdvojio dosta novca u sanduče za zavjete, a ako bi mi ozdravila žena, onda je to bilo posredstvom loja koji se nalazio u ovnu kojeg sam zaklao kao kurban nekom velikom šejhu, Allahovom evliji!!
Kada sam se sreo sa dr Džemilom Gazijem, - a to je bilo povodom rada na islamskim novinama koje je izdavala kairska organizacija "El-Azzizu Billah" koja je obuhvatala

brojne mesdžide čija je prva tema bila "Tevhid i ispravno vjerovanje", te se zbog redovnih sastanaka džuma morala klanjati u mesdžidu El-Azizu Billah -, dr Džemil je tako jednostavno i žestoko napao na to zastranjivanje u vjeri i nazvao ga širkom, jer čovjek ne razmišljajući traži pomoć od mrtvog stvorenja!!!

Njegov napad me je prestrašio. Stvarnost mi je ulivala strah. Kako li je strašna istina čovjeku koji je nemaran!

Da se dr Džemil zadovoljio time, stvar bi bila lahka, međutim, svaki put kada bi držao hutbu morao je da dotakne tu temu. Turbe ne sadrži ništa drugo do mrtvo tijelo, a ponekad se u njemu ne nalaze čak ni kosti koje ne donose korist, niti štetu!!

U početku sam se tresao. Gubio sam ravnotežu. Vraćao bih se kući nakon džume potišten i tužan. Nešto mi je pritiskalo prsa, tupilo moja osjetila i osjećaje. S poteškoćom pokušavam da izađem iz tih misli. Zar sam ja stvarno bio u zabludi tokom svih ovih proteklih godina? Ili je moj prijatelj "doktor" pretjerao?

Ja sam tog uvjerenja da svaki onaj ko izgovori šehadet – la ilahe illellah Muhammedun resulullah – nikako se ne može smatrati nevjernikom. To je pogrešno!

Druga stvar koja je upalila plamen u mome srcu koji je polahko nagrizao moju smirenost je to da me je Doktor sasvim jasno postavio nasuprot onima koji su veličali turbeta i evlije.

Hatibi sa mimbera često ponavljaju da je onaj ko napadne na evliju objavio rat Allahu, subhanehu ve te'ala. Čak se o

tome prenosi i jedan vjerodostojan hadis. Ja ne želim da stupim u rat protiv onih koji veličaju kaburove i turbeta, jer ne d'o Allah da stupim u rat sa Njim, dželle dželaluhu!

Rekao sam: "Napad je najbolja odbrana." Zbog toga sam se pripremio čitajući neke dijelove Gazalijeve knjige "Ihjau ulumid-din", kao i dijelove iz knjige "Letaifu-l-minen" od Ibn Ata'a El-Iskenderija. Napamet sam naučio neke keramete i imena onih kojima su se oni dešavali, kao i prilike u kojima su se ti kerameti desili.

Otišao sam na džumu u drugi petak. Moja srdžba se povećavala dok sam slušao Doktora. Kada se završila džuma insistirao je da pođem sa njim na ručak. Nakon ručka namjerno sam ga počeo nemilice napadati imajući na umu dvije stvari; prvo, naučio sam napamet dovoljno kerameta, i drugo bio sam siguran da me on neće napasti i udariti svojim jakim rukama, jer sam ja u njegovoj kući, a i malo prije sam jeo kod njega. Zbog toga sam bio siguran da se on neće naljutiti na mene.

Rekao sam mu, ovo sad što navodim nije doslovce naš razgovor, već to navodim po smislu:

"Ne može niko spoznati stepen evlije dok i sam ne bude na njihovom stepenu. Oni su ljudi koji su bili iskreni prema Allahu, pa im je On dao posebne znakove (keramete) koje nije dao drugim ljudima... i ... i... i..."

Doktor je čekao sve dok nisam završio sa svojim napadom. Osjećao sam da on nema šta da kaže, kad me on upita:

"Da li ti smatraš da je i jedan od tih šejhova kod Allaha bolji od Njegovog Poslanika?"

"Ne!" – odgovorio sam zabezeknuto.
"Kako onda neki od njih idu po vodi, ili lete u zraku, ili ubiru džennetske plodove sa zemlje, a Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, to nije radio?" – upita on.
To je bilo dovoljno da me uvjeri ili da se povratim, ali... slijepo slijeđenje, Allah ga ubio, spriječavalo je me da se tome lahko povinujem. Kako da odbacim svoje islamsko obrazovanje koje posjedujem više od trideset godina?!! Možda je ono bilo pogrešno, ali ja sam to smatrao jedinom istinom!
Ponovo sam počeo da čitam knjige iz svoje biblioteke. Nakon toga bih odlazio Doktoru, pa bi se razgovor među nama nastavljao do kasno u noć.
Ja sam bio jedan od velikih ljubitelja sufija. Zašto?
Zato što sam volio njihovo pjesništvo, njihovu muziku, njihove pjesme koje su bile prožete tradicionalnim naslijeđem, prošarane raznim starinskim istočnim, perzijskim i mamelučkim pjesmama. Ponekad bi udarali afrički bubnjevi, ili bi se čuo tužni glas egipatskog naja izdvajajući se svojim jecajima uz poneku pjesmu koja bi govorila o sastanku dvoje voljenih u zoru.
Zbog toga, a i zbog drugih razloga zavolio sam sufije.
Gajio sam simpatije prema njima, pa sam napamet naučio mnoge stihove njihovih poznatih velikana, pogotovo Ibnu-l-Farida.
Svi moji dokazi koje sam koristio u oponiranju Doktoru svodili su se na to da on i njemu slični, koji pozivaju u tevhid, ne žele da vjera ima dušu, već je oni umrtvljuju.

Zbog toga moraju da postignu ono što su postigli oni kojima se dešavaju kerameti, kako bi spoznali šta su to kerameti!!
Onaj koji nije vidio more ne zna šta je to morski val, tako ni onaj koji nije ašik ne zna šta je to išk!!
Ovo je bio sufijski način dokazivanja. Oni su čak spjevali i neke stihove u tom kontekstu.
Da ne bi potpuno izgubio, i da bih smirio osjećaje, pokušao sam da se prestanem sastajati sa Doktorom. Međutim, on me nije napustio.
Iznenadio sam se kada mi je pozvonio na vrata. Nisam vjerovao svojim očima. To je bio on.
Došao je da se raspita za mene. Puno i dugo smo razgovarali, kao po običaju. Kada me je pitao zašto ne dolazim na džumu kod njega, otvoreno sam mu rekao:
"Razočarao sam se u tebe!"
"Međutim, ja se nisam razočarao u tebe. U tebi leži mnogo dobro za vjeru." – reče on.
"On me postepeno navodi na svoj pravac." – rekao sam u sebi. Primjetio sam sa njim knjigu o životu imama Muhammeda ibn Abdu-l-Vehhaba, pa sam mu rekao:
"Daj mi ovaj primjerak. Može?"
"Ovaj primjerak nije za tebe, ali ti obećavam da ću ti nabaviti jedan." – reče on.
Ovo je njegov način koji bi uvijek ostavljao trag. Ne bi mi dao odmah ono što mu tražim. Oteo sam taj primjerak i odbio da mu ga vratim. Iza ponoći počeo sam da ga čitam.

Knjiga me je potresla svojom tematikom i načinom kazivanja, pa nisam spavao sve do jutra.
Knjiga, koja je bila skromnijeg obima, bila je poput tajfuna, poput zemljotresa. Ona mi je otvorila nove vidike pričom o šejhu Muhammedu ibn Abdu-l-Vehhabu, zatim njegovoj da'vi, o onome šta je pretrpio kao posljedicu dugotrajnog suprotstavljanja ljudi, dok je u njegovim prsima ležala blagost i saosjećajnost.
Što god sam više čitao, više sam se saživljavao sa pričom. Kada bi zatvorio knjigu zbog nečega što je zahtijevalo pomno razmišljanje ili vraćanje na druge knjige, osjećao sam se krivim zbog toga što sam ostavio Šejha u Basri i nisam sačekao da se on vrati, ili što sam ga ostavio u Bagdadu kada se spremao na put u Kurdistan. Moram se strpiti da se on vrati iz tuđine u svoj kraj!
Doktor u svojoj knjizi kaže: "Reformator XII. hidžretskog stoljeća, šejhu-l-islam i imam Muhammed ibn Abdu-l-Vehhab."
I nakon svog tog obilska i putovanja je li našao ono što je tražio?
Nije, jer je islamski svijet patio od neznanja i zaostalosti. Vratio se svome kraju noseći u svojim prsima žestoki bol koji je bio posljedica zaostajanja muslimana u svim životnim sferama. Vratio se u svoj kraj, a u glavi mu je lebdila jedna misao koja ga je danonoćno okupirala. Zašto da ne poziva ljude Allahu? Zašto da ih ne potiče da slijede sunnet Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem? Zašto? Zašto?

Dakle, ta akida koju Doktor hoće nije došla niotkud. Još od XII. stoljeća po hidžri imam Abdu-l-Vehhab razmišlja i pristupa rušenju turbeta, obračunava se sa iskrivljavanjima vjere i protjeruje vračare i gatare koji su izmjenili sliku čistog islamskog šerijata svojim vradžbinama koje su vremenom dobile epitet svetosti.
Srca vjernika bi zadrhtala od straha pri pomisli da ih uklone. Autor knjige kaže: "Kakvu posljedicu su ostavile te aktivnosti na ljude?"
Historičari prenose ono što je prof. Ahmed Husejn u svojoj knjizi "Mušahedati fi džezireti-l-'areb" rekao: "Ljudi nisu prihvatili ono što je taj čovjek radio, poput sječe stabla i rušenja kubeta nad kaburovima, već su ga ostavili da to sam radi, jer ako bi u tome bilo neko zlo onda je bolje da samo njega pogodi."
Da li je ono što me sada potresa strah koji sam naslijedio? To je isto ono što je učinilo da ga ljudi u Ujejni, rodnom mjestu Šejha, ostave da sam ukloni drvo[1], a zatim i kubbe sa kabura Zejd ibnu-l-Hattaba bojeći se da ih ne zadesi kakvo prokletstvo kao posljedica kerameta tih mjesta i onih koji su se nalazili u njima.
Čitao sam i čitao. Osjećao sam da sa svakom pročitanom stranicom u dubini svoje duše rušim jedan ogromni kamen sa zida predrasuda. Kada sam stigao do pola knjige u meni se otvorila ogromna rupa iz koje je izbijalo svjetlo jekina (ubjeđenja), ali ono je bilo u dubokim tminama mene

[1] koje su ljudi počeli obožavati (op. prev.)

samog, tako da bi se čas pojavljivale njegove zrake, a čas nestajale.
Sada je Doktor mogao da pobjedi. Ostavio me da se borim sam sa sobom. Učinio je da pratim put tevhida sa šejhom Muhammedom ibn Abdu-l-Vehhabom i da saosjećam sa njim u zavjerama koje su se plele protiv njega i oko njega i kako se, kad je on izvršio šerijatsku kaznu nad ženom koja je počinila blud u Ujejni, upravnik Ihsa'a, Sulejman ibn Muhammed ibn Abdu-l-Aziz El-Humejdi, naljutio na njega.
On je osjetio opasnost od nove da've i onoga koji je pozivao u nju, pa je napisao pismo upravniku Ujejne, Ibn Ma'meru, naređujući mu da prikrije njene prve zrake, ubije onoga ko poziva njoj i vrati se vjerskim zastranjivanjima.
Pošto je Ibn Ma'mer bio usko povezan sa Šejhom, tako što je dao svoju kćerku za njega, kolebao se da ga ubije, pa ga je pozvao da porazgovara sa njim u četri oka. Pročitao mu je pismo upravnika Ihsa'a, pa mu se na licu ocrtavao očaj i rekao mu da ne može prekršiti naredbu upravnika Ihsa'a, zato što mu se ni na koji način ne može suprostaviti.
Možda je taj trenutak očaja učinio da je Šejh posumnjao u iman Ibn Ma'mera. On se nije kolebao da uporno insistira na njegovoj akidi i čvrstoći tevhida, jer nepravedni vladari se uvijek bore protiv onih koji pozivaju istini. Šejh je bez pogovora prihvatio da napusti Ujejnu bježeći sa svojom vjerom na Allahovom putu, tražeći novo mjesto gdje će je zasijati.

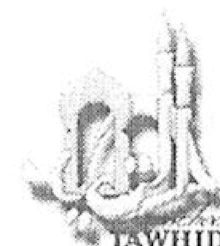
Ujutro me je probudila neobična galama u kući. Ispravio sam se u postelji. Do mojih ušiju su dopirali glasovi koji nit' su bili skroz ljudski, nit' skroz životinjski.
Blejanje! Vika! Nerazumljive riječi!
"Mora da patim od posljedica noćne more." – rekoh u sebi.
Uvjerio sam se da sam budan, ali mi je blejanje ovaj put prosto paralo uši. Tada mi na vrata uđe žena noseći jako radosne vijesti koje su se sastojale u tome da je moja tetična, koja živi na krajnjem Sa'idu[2], a sa njom i njen muž i sin koji je napunio tri godine, stigli jutarnjim vozom iz Sa'ida. Sa njima je bio i ovan!
Mislio sam da se žena šali sa mnom u pogledu ovna, ili da je moja tetična, za koju sam znao da su joj djeca umirala u prvim godinama života, možda nadjenula svome sinu ime Ovan, kako bi joj on živio. Takvi su inače običaji u Sa'idu. I prije nego je sve postalo jasno, čuo sam korake svoje djece kako se približavaju vratima moje spavaće sobe.
Iznenada na vrata je lupio rogati ovan, koji je bjesno bježao od moje djece koja su ga natjerala, pa je rušio sve što bi mu se isprriječilo na putu. Potom se usmjerio prema ogledalu i u samo jednom "junačkom" skoku napao na ogledalo snažnim udarcem rogovima, nakon čega se ono razbilo, proizvodeći zvuk lomljave stakla.
To se sve desilo jako brzo, tako da nisam mogao povratiti dah. Pomislio sam da je kuća bila otvorena i da su životinje

---

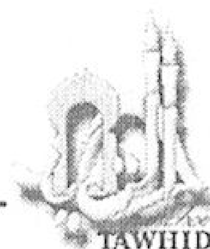
[2] oblast u Egiptu. (op. prev.)

iz zoološkog vrta ušle u nju, mada sam ja stanovao u ulici El-Abbasijje, a zoološki vrt se nalazio u ulici El-Džiza.
Međutim, brzo sam skočio iz kreveta. @ena se prepala da će je napasti ovan, pa se skupila u jednom ćošku sobe, posmatrajući me svojim očima i podstičući me da se borim sa tom ludom životinjom, koja je narušila našu samoću.
Međutim, buka i lomljava stakla su još više povećali uznemirenost životinje. U glavi su mi bili svi pokreti borbe sa volovima. Uhvatio sam se za jedan kraj kreveta. I prije nego sam uspio da provjerim svoju vještinu u borbi sa ovnom, u sobu je uletila moja tetična potpuno uznemirana. Ona je mislila da ću ja ubiti ovna, pa je povikala, čvrsto ubjeđena da ću se ja boriti sa njim: "Ovaj ovan je za Sejjida Bedevija!"
Pozvala ga je i on joj je poslušno prišao, poput kakvog poslušnog djeteta. Uhvatila ga je i pomilovala po glavi, a zatim mi je ispričala kako je ona došla iz Sa'ida sa ovim mladim i živahnim ovnom kojeg je uzgajala tri godine koliko iznosi i životni vijek njenog djeteta, jer se zavjetovala Sejjidu Bedeviju da će, ako joj njen sin ostane živ, zaklati na njegovom grobu ovna. Prekosutra njen sin uzima treću godinu, vrijeme kada se zavjetovala da će zaklati ovna!
Ona je to govorila puna sreće i radosti. Otišao sam u dnevnu sobu da nađem njenog muža koji je bio jako radostan. Tražio je od mene da putujem sa njima u Tantu kako bi vidio tu veliku svečanost, jer su oni, i pored velike razdaljine, došli sa ovnom. Oni koji su bliže kaburu Sejjida Bedevije dovode deve.

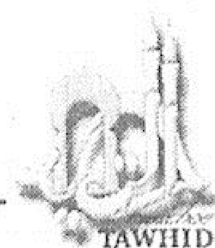
Morao sam lijepo da postupim sa tetičnom, kako bi njen sin ostao u životu, u protivnom bih bio smatran onim koji raskida rodbinske veze.
Nije važno da li će njen sin ostati u životu ili ne, ja moram ići na mjesto gdje se čini širk. U isto vrijeme sam se pitao kako da joj dokažem da je na putu u kufr?
Šta će se desiti onda kada joj srušim sve njene lijepe snove u kojima je živjela već tri godine?
Rekao sam: "Počet ću prvo sa njenim mužem, jer su ljudi ti koji treba da vode brigu o ženama."
Odveo sam njenog čovjeka u jedan ćošak sobe i namjerno sam htio da u mojoj ruci vidi knjigu imama Muhammed ibn Abdu-l-Vehhaba. Pružio je ruku i uzeo knjigu. Okrenuo ju je da vidi naslovnu stranicu i samo što je pročitao naslov skočio je kao da je uzeo žeravicu!!
Muž moje tetične pročitao je naslovnu stranicu knjige o šejhu Muhammedu ibn Abdu-l-Vehhabu i njegovom radu na polju da've.
Počeo je urlati pitajući me šta ja to čitam? Kako je do mene došla ova knjiga? Mora da mi je neko podmetnuo.
On je znao da sam ja uvijek isti, da se strogo pridržavam vjere i posjećivanja (obilaženja) turbeta, paljenja svijeća, zavjeta, a ponekad i prinošenja živih ili zaklanih kurbana, kao što to i on radi.
U njegovim očima sam primijetio da me gleda sa žaljenjem zbog toga što mi je bilo suđeno da dođem do primjerka te knjige.

Morao sam se prema njemu postaviti kao što se dr. Džemil Gazi postavio prema meni ranije. Allah je htio da mi to bude jedan ispit kako bi vidio da li sam sposoban da provedem u praksu ono što sam čitao ili ne? I da li sam ono što sam pročitao prihvatio s čvrstim uvjerenjem ili ne?
Važnije od toga je bila moja upornost na ispravnom vjerovanju i pozivanju drugih da je prihvate. Onaj koji ne utiče na sredinu u kojoj živi može biti samo onaj koji ima iskrivljeno vjerovanje za razliku od onoga koji ima ispravno vjerovanje.
Ne može se razumom prihvatiti da ja svoje ispravno vjerovanje zadržim samo za sebe, a druge da ostavim da žive u zabludi, jer će me oni nakon nekog vremena utopiti u moru vjerskih stranputica i iskrivljavanja.
Moja je dužnost da sa njima raspravljam na najljepši način, a ne da ih ostavim da misle da je to beznačajna stvar. Moram ih odvratiti od činjenja širka. Oni se moraju povratiti ispravnom vjerovanju, jer se zastranjivanja zasnivaju na zabludama koje imaju slabu osnovu, tako da ih skoro ne može napasti sumnja, a da ih ne uništi, dok istina ako se uporno insistira na njoj može ih upotpunosti iskorjeniti, ili u najgorem slučaju zaustaviti njihovo širenje kako drugi ne bi pali u njih.
Zbog svega toga odlučio sam da se oslonim na Allaha i počnem mu to objašnjavati. Dužnost i nije bila tako lahka. Morao sam prvo da ga umirim i otklonim predrasude koje je imao prema imamu Muhammedu ibn Abdu-l-Vehhabu, a

zatim predrasude koje su duže vremena vladale njime prema njegovim sljedbenicima.
Na samom početku razgovora naveo je brojne optužbe na račun vehabizma i vehabija, a Allah najbolje zna da pozivanje u ispravno vjerovanje u Allaha – tevhid, nema ništa sa tim optužbama, kao što ni "vuk nema ništa sa Jusufovom, alejhis-selam, krvlju."
Pokušao sam mu objasniti razloge mržnje i prezira koje neki ispoljavaju prema pozivanju u tevhid, kao i kako je ono oživjelo propise islamskog šerijata i temelje ibadeta.
To je u korjenu sasjeklo profesionalne varalice (obmanjivače), pljačkaše mezarova, one koji se pouzdavaju u turbeta, one koji gomilaju novce godinu za godinom od prodaje stvari za koje govore da su to mubarek stvari i prodaju dozvole za ulazak u Džennet, jer je broj mjesta ograničen, a Sudnji dan blizu!
La havle ve la kuvvete illa billahil alijjil azim.
Nema snage, niti moći osim kod Allaha, Uzvišenog i Veličanstvenog!
Primjetio sam na njemu neke znake dobra. Gledao je začuđeno, kao da se budi iz nesvjesti, ali i uprkos tome počeo se ljutiti i braniti Allahove evlije koji spavaju u kaburovima, ali njihove duše upravljaju ostatkom svijeta, i oni se svake noći uoči petka sastaju kod jednog šejha, pa čak i poznate žene se sastaju zajedno sa muškarcima kod tog šejha i razmatraju probleme ovog svijeta!
Nisam se ni nadao da ću ga moći odvratiti od njegovih uvjerenja koja su ležala duboko u njemu tokom više od 30

godina. Zadovoljio sam se time da sam tražio od njega da razmisli o tome da li su ti mrtvaci koji leže u turbetima plemenitiji kod Allaha ili Muhammed, Allahov Poslanik, a zatim da mi, nakon što dobro razmisli, dođe sa odgovorom bez priklanjanja jednima ili drugima i bez slijepe privrženosti prema onome u šta je dosad bio vjerovao.
Obećao mi je da će razmisliti, ali je tražio od mene da ga pratim na njegovom mubarek putu do Tante.
“To je nezamislivo! Nikako!” – rekao sam mu.
Ako su on i njegova žena odlučili da idu Sejjidu Bedeviju kako bi njihov sin ostao u životu, to znači da je određivanje toga koliko će ko živjeti u rukama Sejjida Bedevija. On je jedno vrijeme zurio u mene, a zatim povika:
“Čovječe, nemoj pozivat u nevjerovanje!”
Upitao sam ga:
“Ko koga poziva u nevjerovanje: ja, koji od tebe tražim da se okreneš Allahu, ili ti, koji se uporno okrećeš Sejjidu Bedeviji?”
Ušutio je. Smatrao je moje ponašanje omalovažavanjem njega kao gosta, te je uzeo ženu, a ona ovna i svoje dijete, pa su krenuli Abasijjom kroz Kairo prema Tanti.
Dok sam stajao ispraćajući ih šapnuo sam Ibrahimu na uho da ću im ja biti zahvalan ako ne navrate pored nas kad se budu vraćali sa tog mjesta gdje se čini širk, u protivnom od mene će ga snaći ono što će mu izazvati tjeskobu u grudima. Njegova se zaprepašćenost još više povećala. Krenula je neobična grupa vodeći ovna prema Tanti.

@ena me je počela koriti zbog toga što sam bio grub prema njima. Oni se samo boje za svoje dijete, koje im je ostalo živo nakon što su njih dvoje počeli zalaziti u godine. Već im je umrlo puno djece.
Viknuo sam na ženu: “Dijete ako ostane živo to je zato što Allah hoće da ono ostane živo, a ako umre, to je zbog toga što je Allah tako htio! Allah nema Sebi ravnog u onome što On naredi, niti ima ravnoga u u onome što On hoće!”
Otišao sam u redakciju novina za koje radim, kad tamo Doktor me zove telefonom da porazgovaramo o nečem što je vezano za njega. Ni na pamet mu nije palo da me pita kakav je utisak na mene ostavila knjiga, ili šta sam uradio sa njom. Bio sam primoran da mu kažem kako trebam sa njim razgovarati nakon što mi je donio knjigu.
Sa njim sam se sastao naveče. Ispričao sam za nevolju koja je došla iz Sa'ida. On nije komentarisao moj pokušaj da ih odvratim od činjenja širka, mada ni ja, samo prije nekoliko dana, nisam ništa manje širka činio nego oni!
Rekao sam mu: “Zar ne primjećujete da sam ja njima govorio ono što ste Vi govorili meni?”
Rekao je sa smirenošću koja izaziva ljutnju kako je bio siguran da ću ja biti “nešto” korisno za pozivnje u ispravno vjerovanje! Htio sam da mi argumentuje to da sam ja “nešto”, a ne “neko”, ali Doktor se nije zaustavio, već je rekao: “Sve ovo si učinio nakon što si pročitao pola knjige. Šta bi tek bilo da si pročitao i druge knjige?!!”, pa se počeo smijati.

Nakon nekog vremena saznao sam da se moja rodica vratila iz Tante pravo u Sa'id, ne prošavši pored nas u Kairu i da je ona ljuta na mene. Tužila se na mene svim starijim članovima porodice.

Sljedeće sedmice iznenadilo me zvonjenje na vratima. Moj sin je otišao da vidi ko je, a zatim se vratio i rekao:

"Ibrahim El-Harran."

"El-Harran!" to je muž moje tetične. Šta se desilo? Jesu li došli sa novim ovnom, i nanovo se zavjetovali nekom novom evliji, ili šta? Odlučio sam da ovoga puta moja ljutnja iz šutnje pređe u neprijateljstvo, pa makar došlo i do tuče.

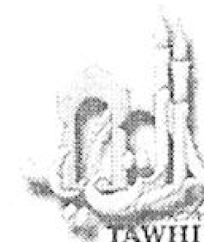
Ljutito sam otišao do vrata, kad tamo El-Harran pruža ruku da se rukuje sa mnom. Pozvao sam ga da uđe u kuću, ali on je odbio. Zašto je onda došao?? Zbog čega je došao??

Nasmiješio se rekavši da je došao tražiti knjigu "Šejh Muhammed ibn Abdu-l-Vehhab" koja se nalazi kod mene. Dugo sam u njega zurio. Sjeo sam na najbliže mjesto.

Pala je jedna od tvrđava neznanja. Ali zbog čega? Kako se desio taj pad?

Brzo je došao moj prijatelj Ibrahim tražeći i insistirajući da krene putem tevhida. Mora da se nalazi nešto iza toga. Nepojmljivo je da se to desi bez nekog jačeg razloga koji je učinio da se osvjesti videći istinu prema kojoj je bio nemaran dugo vremena!

Kako bi otjerao moju zaprepašćenost i nesvjesticu koja me umalo nije obuzela počeo je da govori. Riječi koje su mu silazile sa usta bile su teške poput kamenja koje pada s

vrha brda. Dopirale su mi do ušiju. Padale su razbijajući se o zemlju tako da bi njeni komadi izazivali rane. Reče:

"Umro mi je sin odmah nakon našeg povratka."

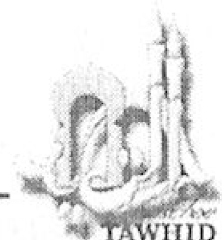
Inna lillahi ve inna ilejhi redžiun - Allahu pripadamo i Njemu se vraćamo! To je zaredom četvrto djete koje Ibrahimu umire. I to uvijek kada bi mu dijete napunilo tri godine.

Umjesto da sa ženom ode kod doktora kako bi tražio lijeka nakon obaveznih ljekarskih pregleda, jer se može desiti da se radi o nasljednim bolestima, on je potpuno zadovoljan davao zavjet sad ovom šejhu, sad onom turbetu, sad onoj pećini na brdu Beni Suvejf ako mu dijete ostane živo. Međutim, to mu ništa nije koristilo.

I pored njegovog neznanja i nepravednog postupanja prema samome sebi ja sam osjetio tugu zbog njega. Osjećao sam bol. Uzeo sam ga za ruku, uveo u kuću i saslušao detalje događaja.

Vratio se iz Tante sa svojom ženom kući. Sa sobom su nosili komade mesa od ovna kojeg je zaklao na turbetu Sejjida El-Bedevije. Praznovjerje je nalagalo da se vrati s nekim komadima mesa kako bi ih jeli, i kako bi bereket obuhvatio i ostale članove porodice. Ali ti komadi mesa nisu bili dobro čuvani tako da se ono pokvarilo.

Svi oni koji su jeli to meso dobili su enteritis. Stariji su ga uspjeli preboliti, ali se dijete razbolilo. Majka je, zbog svoje neukosti, čekala da reaguje Sejjid El-Bedevi. Međutim, djetetovo stanje se još više pogoršalo. Na kraju je otišla doktoru kojeg je zaprepastilo to što je majka mogla ostaviti

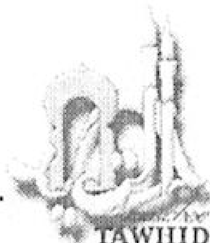
svoje dijete da se pati cjelo to vrijeme. Bolest je vladala njime četiri dana.
Doktor je zatresao glavom, ali nije očajavao. Propisao joj je lijekove i vakcinu za dijete, ali i pored toga bolest se pogoršala. Djetetov organizam nije bio sposoban da se suprostavi bolesti, pa je dijete umrlo.
Nakon smrti djeteta počeli su problemi.
To je bio šok za majku veći nego što je mogla podnijeti. Izgubila je pamet. Obuzelo ju je ludilo pa je počela da hvata rukama sve što bi joj došlo do ruku i uzima ga u naručje ljuljkajući ga kao da je to njen sin.
Otac se povukao u sebe ozbiljno razmišljajući nakon što je doživio udarac. Uvidio je da je sve u Allahovim rukama i da mu njegovo odlaženje godinu za godinom turbetima i kaburovima nije donijelo ništa do propast i gubitak.
Priznao mi je da mu je razgovor, koji smo vodili ja i on, odzvanjao u ušima nakon nesreće. Potom je ušutio.
Rekao sam mu nešto da mu ublažim tugu i ono što se u takvim prilikama mora reći. Međutim, on nije sve rekao. Nije spomenuo šta se desilo sa nesrećnom ženom, da li je ona ozdravila ili nije?
Rekao sam mu: "Nadam se da je Allah dao da se majka oporavila od šoka."
Rekao mi je oborene glave da njena porodica insistira da ona ide do turbeta, a takođe i crkava.
Oni odbijaju da ona ide na pregled kod bilo kojeg doktora za nervne bolesti. I ne samo to, već su je odveli do jedne "sejjide" koja ima kontakt sa džinima, pa joj je napravila

zapis na bijelom papiru. Tako se njena bolest iz dana u dan sve više pogoršava. Sve što rade ti prevaranti ispari sa plaćenim novcem.
Kada je htio da okonča s tim uporno je insistirao da je odvede ljakaru ili će se razvesti, jer su oni uzrok njenog sve goreg stanja. Njena mati se usprotivila tome i radila po svojoj volji. On je time bio prinuđen da se rastavi sa ženom, mada on sam to nije želio.
Duboko me je potreslo njegovo kazivanje. I pored toga što sam htio da imam primjerak knjige koju sam dobio od dra Džemila, donio sam mu je i dao. On ju je uzeo i prevrnuo u svojim rukama.
Na koricama s druge strane knjige je bilo nešto napisano, pa je on to počeo da čita povišenim glasom kao da čita samom sebi prije nego meni: "Stvari koje izvode čovjeka iz islama" od šejhu-l-islama Muhammeda ibn Abdu-l-Vehhaba. "Ko drugog smatra Allahu ravnim, Allah će mu ulazak u Džennet zabraniti i boravište njegovo će Džehennem biti; a nevjernicima niko neće pomoći."[3],
Od toga je klanje nekome drugom mimo Allaha, kao klanje džinnima ili kaburovima."
Podigao je glavu i zurio u mene. Potom je uzeo knjigu i krenuo obećavajući da će je vratiti za par dana i zamolio me da nađem još knjiga koje će mu pomoći da ide putem tevhida.

---

[3] Kur'an, sura El-Maideh, ajet 72

Ibrahim je otišao. Tragedija koja ga je snašla malo po malo se uvlačila u mene. To nije tragedija jednog pojedinca, niti grupe ljudi, već je to tragedija muslimana u mnogim krajevima. Stranputica im je draža od istine, zabluda je bliža njihovim srcima nego uputa, a uvođenje novotarija ih odvlači daleko od sunneta.
Pokušao sam da telefonom stupim u kontakt sa dr Džemilom. Htio sam da mu prenesem vijesti o Ibrahimu, ali ga nisam našao, pa sam počeo da radim na pisanju članaka za novine koje izlaze svakog mjeseca u Kataru.
Navikao sam da mi šalju slučajeve o zločinu. Postavio sam pred sebe literaturu i tražeći od Allaha pomoć počeo sam pisati, kad najednom telefon zazvoni.
Nazvao me je jedan od zvaničnih izvora iz Ministarstva unutrašnjih poslova tražeći da dođem, zbog toga što sam po profesiji novinar i pišem o zločinima, kako bih prisustvovao istrazi ubistva jednog siromašnog radnika čije je tijelo nađeno nakon dva dana potrage.
Ostavio sam sve čime sam bio zaokupiran i otišao na mjesto istrage. Ono što je čudno u svemu tome je da su razlozi na kojima je počivao taj zločin, takođe, posljedica padanja u širk, varanja i pravljenja sihra, što je izazivalo sažaljenje.
Ubijeni je za sebe tvrdio da ima kontakt sa džinima, da može spojiti čovjeka i ženu koji se ne vole, izliječiti neke neizlječive bolesti i ispuniti neke skoro nemoguće potrebe (zahtjeve), pored toga što je on po zanimanju bio obični radnik.

Što se optuženog tiče, on je bio iz Sa'ida. Imao je više od 50 godina. Bio je oženjen ženom sa kojom nije imao djece, pa ju je rastavio i oženio se drugom koja je imala 17 godina, ali ni ona nije rađala. Saznao je da mu je prva žena, od koje se rastavio, napravila sihr kako bi se osvetila i spriječila ga da ima djecu sa svojom novom ženom. Zbog toga je stupio u kontakt sa tim čovjekom koji nije bio stariji od 40 godina, pa se dogovorio sa njim da naprave sihr koji bi imao kontra djelovanje.
Varalica je iskoristio tu izvrsnu priliku. Otišao je sa njim kući. Nakon obilne večere napisao mu je neke potrebne stvari pomoću kojih se dozivaju džini, poput tamjana, svijeća i drugoga. Čovjek je otišao da to kupi ostavljajući varalicu i svoju lijepu ženu u kući!!
@urno je izašao iz kuće da kupi tamjan kojeg će upaliti kao uvod za dozivanje džina. Ostavio je mlađeg čovjeka sa svojom lijepom ženom. Moralo se desiti ono što se obično dešava u takvim prilikama. Sihirbaz je pokušao da siluje ženu. Ona je bila čedna, pa je krenula da napusti kuću i skloni se kod svoje komšinke dok joj se muž ne vrati, kad tamo na vratima njen muž, koji je zaboravio novčanik. Ispričala mu je u ljutnji šta je varalica uradio. Čovjek se na to razljutio, uzeo debeli štap i ušao kod varalice u sobu. Nasrnuo je štapom na njega i udarao ga sve dok mu nije razbio glavu.
Nakon toga zatekao je sam sebe pred lešem kojeg se mora riješiti. Sjeo je da razmisli.

Izašao je naveče i kupio vreću, a zatim se vratio i stavio tijelo u nju. Čekao je polovicu noći, a zatim je leš uprtio na svoja leđa i ostavio ga na pustom mjestu blizu mahale u kojoj su stanovali. Potom se vratio u sobu i pokušao izbrisati i ukloniti tragove ubistva. Mislio je da se riješio varalice zauvjek.
Međutim, policija je, nakon što su našli leš, počela da ispituje porijeklo vreće u kojoj se nalazilo tijelo.
Neprestano su je pokazivali svakom trgovcu u toj oblasti, sve dok im jedan od njih nije rekao da ju je kupio taj i taj, i to samo dan ranije. Policija je uhapsila čovjeka i pretražila njegovu sobu, pa su našli tragove koji upućuju na zločin. On je priznao pojedinosti zločina.
Moje prisustvo ovoj istrazi nije bilo slučajno, jer sve što se dešava je po Allahovom određenju.
Ovaj zločin, koji je usko povezan sa neispravnom akidom, učinio je da sa drugima raspravljam o vjerovanju i zastranjivanju u vjeri od same njene pojave, kao i uzrocima zašto se šire zastranjiva i tako čvrsto uzima korijene u ljudima? Da li je to zbog toga što su oni koji trguju sa njima pametniji od svojih žrtava?
Šta to čini žrtve, kojih je na milione, da ih prakticiraju, vjeruju u njih i slijepo ih slijede?
Ili se idolopoklonstvo koje vjeruje samo u ono što može osjetiti i dodirnuti, koje se nataložilo u ljudskim glavama tokom dugog niza godina, iznova nametnulo ljudima, uz pomoć psihičkih stanja nekih ljudi, koji jednostavno ne mogu naći objašnjenje za to.

I ubica i ubijeni u ovome slučaju zločina imali su neispravnu akidu. Bili su muslimani samo po imenu.
Ubijeni je bio sihirbaz koji je činio zlo Allahovim robovima, lagao ih i tvrdio da on ima kontakt sa džinima, da donosi sreću ili nesreću, da liječi i čini da ljude pogađa bolest uz pomoć džina. To je širk kojem se dodaje još nanošenje štete ljudima.
Što se ubice tiče, on je, zbog svog neznanja, vjerovao da čovjek poput njega može učiniti da se rodi sin ili kćerka. Možda bi se za njega moglo naći opravdanje da mu se zbog čežnje za djetetom pomutio razum. Međutim, da je imao ispravno vjerovanje, akidu, imao bi na umu da Allah nema Sebi ravnoga i da je samo Allah taj koji donosi korist i štetu. Da je to shvatanje imalo jake korijene u njemu, on se nikako ne bi mogao predati varalici. Njegovo ga vjerovanje nije moglo zaštiti da ne padne u ruke tog sihirbaza.
Često se dešava da neki, koji se slijepo pridržavaju toga, sami pozivaju na zastranjivanje u vjeri, šire ih i brane spremni da se bore za njih.
Ima i onih koji na sijelima govore kako ga je taj i taj šejh spasio ovih dana iz teške situacije u koju je zapao, ili da se on ove godine ne bi mogao izliječiti da mu taj i taj šejh nije napravio hamajliju, ili da se posvađao sa ženom i bio je gotovo rastavio da mu taj i taj šejh nije napisao papir koji je stavio pod pazuh itd.

Prisjećam se ovom prilikom događaja jedne ugledne žene koja je završila studij na kairskom Univerzitetu i doktorirala na agronomiji.
Dakle, ta ugledna žena ima doktorat. Jednog dana njen muž je našao zapis ispod svoga jastuka, pa je pitao ženu o tome. Ona je rekla da je za to platila oko 50 džunejha (gvineja), kako bi privukla njegovo srce, jer ona, u zadnje vrijeme, osjeća kako je on hladan prema njoj.
Posljedica toga je, naravno, bila da ju je muž pustio.Onaj koji je ispričao taj slučaj je njen advokat koji je podigao optužnicu protiv njenog muža.
Zastranjivanje u vjeri dostiže svoj vrhunac kad oni koji su specijalisti u toj oblasti počinju praviti razliku u posebnostima pojedinih šejhova i turbeta, pa se tako turbe te i te sejjide posjećuje radi sklapanja braka, turbe tog i tog šejha se posjećuje radi traženja opskrbe, turbe Kadire Šatire se obilazi kad se radi o problemima vezanim za ljubav, mržnju, rastavu i razvod braka, drugo turbe se posjećuje radi liječenja dječijih bolesti, bolesti očiju, teške probave i sl. Spletke zatvorenih krugova pogađaju naivne ljude i sirotinju, koji kao da nikad nisu pročitali u Kur'anu:
"Ako te od Allaha neka nevolja pogodi, - pa, niko je osim Njega ne može otkloniti; a ako ti kakvo dobro podari, - pa, samo je On Svemoćni."[4]

[4] Kur'an, sura El-En'am, ajet 17

Kao da nikad nisu čuli hadis Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: "Ko okači hamajliju, učinio je širk."
Zdušno srljanje u zastranjivanje u vjeri nije samo stvar običnog svijeta ili njihovog neznanja, već, na žalost, ima velik odjek i kod studenata i onih koji su učili na najčuvenijim univerzitetima. Dakle, u osnovi to zastranjivanje se uvlači u duše ljudi. One koje ne čuva ispravno vjerovanje, zavode loša djela koja ih odovode u širk.
Ono u šta nema sumnje je to da čovjek čije je vjerovanje u Allaha čvrsto, i koji je uvjeren da je Allah vlasnik svih stvari, Gospodar svega, koji nema Sebi ravnoga, niti posrednika, taj čovjek će živjeti u neprobojnoj tvrđavi svoga vjerovanja, zaštićen svojim vjerovanjem. Do njega neće dopirati loše stvari, već će se na stijeni njegovog vjerovanja lomiti sve te zablude. Zašto?
Zbog toga što se on prepustio Allahu i što on smatra da se o tome uopće ne može ni raspravljati.
Za vjerovanje u Allaha i prigrljivanje ispravnog vjerovanja nije neophodno da se studiraju knjige ili ulazi na univerzitete. Ono je krajnje jednostavno. Allah je spoznaju učinio dostupnom svima kako čak ni siromašni ne bio bio uskraćen poznavanja toga zbog svog siromaštva, ili kako ga bogati ne bi prigrabio samo za sebe zbog svoga bogatstva.

I dok sam se ja udubio u pisanje ove knjižice, začula se neka buka praćena udarcima u bubanj parajući noćnu tišinu.
Ta buka je postajala sve jača ne prestajući ni na trenutak. Melodija se mijenjala. Počelo je divlje bubnjati.
Znao sam iz iskustva po melodiji i neharmoničnim zvucima koji su je pratili da je neka žena iz susjedstva koja živi u obilju i raskoši organizovala seansu. Mora da je pozvala sve svoje prijateljice koje su, poput nje, pogođene džinskim dodirom kako bi prisustvovale toj seansi. Ovo nije prvi put da je ona priredila ovu seansu, već to radi jedanput svakih šest mjeseci kako bi zadovoljila džina koji se nalazi u njoj.
Uzalud sam pokušavao naći nešto što će me udaljiti od te nedaće koja je napala moje uši. Ostavio sam pisanje i pokušao da nešto čitam. U sred tih mojih napora došao mi je jedan moj prijatelj, koji je bio od velikih alima sa Azhara i radio u Ministarstvu za vakufe i direkciji Azhara, da me posjeti. Radosno sam ga dočekao, jer volim razgovarati sa njim, pogotovo zato što će me on osloboditi patnje slušanja barbarskih zvukova.
Potužio sam mu se na svoju komšinicu, pa smo počeli raspravljati o džinnima i žaljakanjima ljudi na njih, kao i o tvrdnjama nekih žena da se oni nalaze u njima, te o mnoštvu ljudi i žena koji priređuju te seanse, kad taj čovjek koji nosi azharsku diplomu tvrdi meni kako je njegovu rođenu sestru pogodio džinski dodir nakon bitke koja je planula između nje i njenog muža, pa je džinn učinio njenu desnu ruku nepokretnom nekoliko dana tako da nije mogla raditi.

Džin je nije ostavio sve dok nisu organizovali seansu, tako da je jedna sejjida[5] sklopila primirje između nje i džina, i on je ostavio njenu ruku s tim da ona jednom godišnje pravi seansu.
To su bile riječi čovjeka alima!
Dugo sam ostao šuteći. Razmišljao sam o jadnom Ibrahimu El-Harranu i njegovoj nepismenoj ženi. Nema im se šta reći, niti se mogu ukoriti kad je ovo bilo mišljenje čovjeka poput ovog o seansi!!
Jaki zvuci bubnja su neprestano dopirali do naših ušiju!!
Tišina nestaje pred divljim zvucima koji su se ludo dizali tražeći džinovo zadovoljstvo, nastojeći pridobiti srca ifrita[6].
Završilo je sijelo sa mojim prijateljem, čistim alimom sa Azhara, koji je uzdrmao moju naklonost prema njemu, onda kad sam uvidio da on vjeruje u zablude i podržava te priče o džinima.
Osjećao sam da sam gubio vrijeme sa ovim čija akida nije bila čista i zvucima seanse koji su udarali na prozore moga ureda, bez odgovarajuće zaštite od tog dvoga.
Ujutro me je probudilo zvonjenje telefona. Dugo je zvonilo, što znači da je sagovornik zvao izvan Kaira. Podigao sam slušalicu. Sagovornik je bio iz Sa'ida, moj tetak, otac žene Ibrahima El-Harrana. Obavijestili su me da će oni doći

---

[5] žena na stepenu evlije. (op. prev.)
[6] vrsta džinna. (op. prev.)

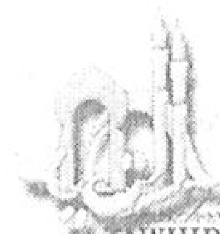

sutra. Nazvali su me da provjere da li sam u Kairu, bojeći se da ne budem na putovanju. On me treba zbog neke važne stvari. Poželio sam mu dobrodošlicu i rekao da ih očekujem. Nisam mogao ništa drugo uraditi zbog hiljadu i jednog razloga.

Prvo, čovjek koji me je nazvao osjećam prema njemu duboko poštovanje i ljubav. Onda osjetio sam u njegovom glasu blago moljenje, a ja sam bio slab pred očajnikom koji mi se obraćao iz potrebe koju sam bio u mogućnosti da mu ispunim. Bojao sam se da ga vratim, pa makar mu rekao lijepu riječ. Trudio sam se ulažući svoj trud da budem od onih koji će ljudima činiti dobro, uprkos tome što mi to prouzrokuje mnoge poteškoće i gubljenje vremena, ali sam se nadao da će me Allah za to nagraditi.

Došla je sutradan tužna grupa koju je činio moj tetak, moja tetka koja je bila majka žene Ibrahima El-Harrana, i njena kćerka koja je doživjela šok nakon smrti svog djeteta. Bila je u takvom stanju da je izazivala sažaljenje. Ozbiljno se pogoršalo mentalno stanje kod nje. Ušla je u stanje depresije. Odbijala je da razgovara s bilo kim i izgubila je osjećaj za ono šta se dešava oko nje. Nije mogla razlikovati između sna i jave. Nije odgovorala onome ko je sa njom razgovarao. Prešla je iz stvarnog svijeta u svijet mašte i imaginacija. Propala je i postala kostur u kojem nije bilo tragova života osim očiju koje su bile poput stakla i tupo gledala.

Njen otac, koji je bio tužan, reče mi da hoće da ja nazovem svoga sina koji je bio doktor za nervne bolesti i radio u

"Bolnici za liječnje psihičkih i nervnih bolesti u Abbasijji" da joj nađe mjesto u kategoriji najtežih bolesnika.

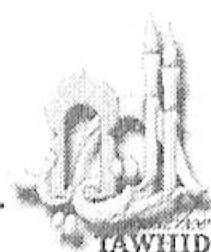
Majka je plakala kajući se i priznavajući da je pogriješila svojim insistiranjem da se njena kćerka liječi kod šejhova i trčanja i kruženja oko turbeta i gubljenja vremena što je učinilo da je bolest uzela maha i uništila sposobnost njene kćerke da se odupre bolesti.

Priznala je da je pogriješila u pogledu njenog muža Ibrahima El-Harrana i provociranja svojim insistiranjem na grešci. Međutim, njeno opravdanje je bilo da je ona bila žrtva svoga neznanja i desetina žena koje su joj tvrdile da su one sa uspjehom isprobale šejhove, turbeta i varalice, a i poslovica kaže: "Pitaj iskusnog, a ne pitaj doktora."

Uspjeli smo, uz Allahovu pomoć, da joj nađemo mjesto prvog stepena. Sin mi je rekao da je njeno stanje umirujuće i da nema potrebe za očajavanjem. U biti nemar je učinio da se njeno stanje ozbiljno pogorša.

Nakon samo jedne sedmice liječenja njeno stanje se poboljšalo. Liječena je elektro šokovima uz druge načine liječenja u koja su specijalisti upućeni. Tokom svega toga javio mi se Ibrahim El-Harran, pa sam mu rekao da ga trebam zbog jedne važne stvari i da me mora posjetiti kod kuće.

Kada je došao objasnio sam mu stvar i rekao da ljekari smatraju da će pomoći njenom liječenju ako on vrati svoju ženu. Međutim, opazio sam na njemu da je on, nakon čitanja knjiga, koje sam nabavio od dr Džemila Gazija, o tevhidu, postao drugi čovjek. Izrazi koje je ranije koristio

poput zaklinjanja sad mushafom, sad poslanicima, sad šejhovima potpuno su iščezli. Počeo je živjeti na način kojim živi čovjek koji ne obožava nekog drugog mimo Allaha, niti se boji nekoga mimo Allaha, niti teži osim Allahu.

Čak kad sam mu govorio da povrati svoju ženu, on je insistirao da to bude pod uslovom da majka njegove žene ostavi svoja prijašnja vjerovanja, a takođe i njen otac. Što se tiče žene, on će se pobrinuti za nju.

Napravio sam sa svima njima sastanak na kojem samo žena nije bila prisutna, jer je ona bila u bolnici. Prihvatili su njegove uslove nakon gorke lekcije.

Njegova posjeta svoje žene u bolnici imala je veliki uticaj na njeno liječenje. Njena radost se povećala kad je saznala da ju je on vratio.

Moj sin, koji je nadzirao njeno liječenje, rekao mi je da je njen povratak svome mužu i njegova posjeta njoj bila lijek koji je ubrzao njen proces liječenja, jer je ženu koja je bila jedinka u roditelja potresla smrt njenog djeteta, a zatim je ostatak njenog razuma uništio stres prouzrokovan razvodom braka. Nakon otprilike mjesec i deset dana dobila je otpusnicu iz bolnice. Pred kapijom, u autu, čekali su je njen muž, njen otac i njena majka. Odmah je sa njima otputovala u Sa'id.

Nisam mogao iz sebe izbrisati ostatke te tragedije. Nije bilo lahko da se nemarno odnosim prema zastranjivanjima u vjeri koja svakog dana i svakog trena uništavaju desetine ljudi, kuća u mojoj familiji, i sinova moje vjere. Pitao sam se

zašto nas, koji živimo na Srednjem istoku, razdiru zastranjivanja u vjeri i prekrivaju naše društvo zablude, koje nas spriječavaju od civilizacijskog napretk. Naša su zastranjivanja u suprotnosti i sa razumom i sa materijalnim u isto vrijeme. Zbog toga su naša vjerska zastranjivanja odgovorna za uništavanje našeg života sada i ubuduće. Nema načina za izlazak iz ovog društvenog i civilizacijskog škripca osim čišćenjem akide od onoga što se na nju nalijepilo i prikačilo poput raznih primjesa koje nemaju ništa s vjerom.

Kada tevhid postane način života, kulture i vjerovanja zauvijek će sa naših obzorja nestati oblaci... oblaci vjerskih zastranjivanja, varanja (obmanjivanja), sihra i gatanja koja neće moći izdržati pred tevhidom.

To je odgovornost koju treba da preuzmu institucije koje imaju direktno ili indirektno odgojno djelovanje, jer ono u čemu sada živimo je slika gora od onoga što si pročitao u ovoj ispovijesti. Kada bi izabrao stotinu porodica metodom slučajnog uzorka i prostudirao ih, našao bi da ono što sam napisao predstavlja samo jedan mali djelić onoga što je prisutno u tim porodicama.

"Gospodaru naš, mi u ono što si Ti objavio vjerujemo, i mi poslanika slijedimo, zato nas upiši s onima što su posvjedočili (Tvoju jednoću)."[7]

Medina, 17-05-2001

---

[7] Kur'an, sura Ali-Imran, ajet 53 (v. prevod hfz. M.Pandže i Dž. Čauševića)

Riječ dvije o izdavaču !

Islamska Omladina Evrope

- Stoji na principima oživljavanja izvornog Islama zasnovanog na Kur`anu i Sunnetu, ne radeći bid`ate (novotarije), ni ti ostavljajući išta od njeg .

- Ispravna islamska akida (vjerovanje) temelj je i osnova svih djela, a tevhidullah (jednoća Uzvišenog Allaha) srž je akide i ibadeta.

- Zastupamo ehlissunnetski i džema`atski pravac, uzor su nam prve najbolje generacije ovog ummeta ( ashabi, tabiini i tabii tabiini,esselefus-salih),a slijedimo priznatu islamsku ulemu koja svoj govor potkrjepljuje dokazima iz Kur`ana i Sunneta.

- Islam je vjera cjelokupnog ljudskog života i nije ograničena samo na ibadete (vjerske obrede).

- Oživljavanje Islama u svim porama života, kako pojedinca tako i zajednice prioritetni je zadatak naših današnjih generacija.

- Cilj nam je pomoći Allahovu vjeru - Islam, zalagati se za nju i uspostaviti Njegove subhanehu we te`ala zakone.

- Islamsko bratstvo je put ka prosperitetu muslimana i njihovom zauzimanju vodećeg položaja koji im i pripada u svijetu.

- Saradnja sa svim muslimanima u mjeri njihovog pridržavanja Kur`ana i Sunneta i ne dijeljenje na partije, stranke i frakcije.